

NEDERLAND

Zondagmiddag, eind september, een prachtige nazomerdag in de sauna. Dampend van het heteluchtbad strekken we ons uit op de ligstoelen in een uithoek van het grasveld. Uit de bomen klinkt gekwetter van vogels en in de verte het geroezemoes van andere bezoekers. Een frisse bries kondigt de herfst aan, maar de zonnestrallen zijn nog warm genoeg om buiten te kunnen liggen. We mijmeren over de wereld en ons bestaan.

Coen verbreekt de stilte. “Als ik twee jaar rond de wereld ga reizen, ga je dan met me mee?”

De vraag hangt in de lucht en ik kijk hem aan.

“Ja, onmiddellijk,” antwoord ik, en word getroffen door een overwelldigend gevoel van vrijheid. Ik voel de warme zonnestrallen tintelen op mijn huid. Een zwaar gevoel valt van mij af en maakt plaats voor een gevoel van ruimte. Alles loslaten, niets meer hoeven.

“Wat doe je dan met je huis?”

“Verkopen.”

“En je baan?”

“Opzeggen.”

“En je honden dan?”

“Dat weet ik niet. De gedachte om ze achter te laten is vreselijk maar ik ga een goed huis voor ze vinden.” Ik zucht. Dit is de enige vraag die pijn doet.

De gedachte om te vertrekken naar het grote onbekende laat mij niet meer los. Het voelt als een bevrijding. De spontane reactie in de sauna groeit uit tot een vast besluit. Een week later sms ik Coen: ‘Ja, laten we gaan!’

Hij sms't terug: ‘Dus ik kan mijn huur opzeggen?’

En zo begint ons grote avontuur.

WAAROM?

Nadat ik tien jaar met ontzettend veel plezier heb gewerkt in de bedrijfs-wereld, ben ik toe aan wat anders. Maar wat? Ik ben nooit iemand geweest die wist wat ze wilde worden en nu, vijfendertig jaar oud, heb ik nog steeds geen flauw idee. Al maanden maalt het in mijn hoofd. Wat? Hoe? Waar? Wanneer?

Tijdens die zoektocht ga ik scheiden en komt mijn gynaecoloog met de boodschap dat ik hoogstwaarschijnlijk geen kinderen kan krijgen, vanwege een aandoening die endometriose heet. Die twee gebeurtenissen gooien mijn leven op zijn kop. Ze passen niet in mijn ideaalbeeld van wonen in een dorp, gelukkig getrouwd en met drie kinderen. De droom ligt in duigen. Daarbij komt een te hoge hypotheek en een reeks andere obstakels, echt of ingebeeld, die me ervan weerhouden een nieuwe start te maken. Er volgen twee acute ziekenhuisopnames en darmoperaties. De puinhoop is compleet. Het leven deelt te veel rottige kaarten uit in een te korte tijd om er goed mee om te gaan en, in alle opzichten, te genezen.

Te midden van al die onrust danst een knappe man mijn leven binnen. Letterlijk, op een avond in de kroeg. Hij leidt me over de dansvloer tot in de kleine uurtjes, maar ook terug in een leven waarin ik weer onbekommerd kan lachen. We wonen ruim tweehonderd kilometer uit elkaar en brengen de weekenden samen door. Negen maanden later komt Coens vraag om te gaan reizen en pak ik de kans om alle veranderingen in één keer radicaal door te voeren. Door afscheid te nemen van dat wat belemmerend voelt, kan ik opnieuw beginnen. Het idee alleen al geeft ruimte in mijn hoofd en lijf. Het maakt me blij. Ik heb het gevoel dat ik dieper kan ademen dan ik in lange tijd heb gedaan. Ik adem het leven weer in en omarm het.

De scheiding heeft verdriet gebracht én me sterker gemaakt. Hoewel ik liever mijn leven met iemand deel, voelt dat niet langer als een vereiste, iets wat me bij de scheiding pas echt duidelijk werd. Het is een steile en bevrijdende leercurve geweest.

Toen ik 'ja' zei tegen Coen, zei ik 'ja' tegen verandering. Ik weet niet zeker of dat een 'ja' was tegen hem, of tegen onze relatie. Ik heb het ge-

voel dat dit wederzijds was. Ook Coen komt uit een verbroken relatie en beide likken we nog wonden die tijd nodig hebben om te genezen. Zijn drang naar een nieuwe invulling van zijn leven heeft net zo goed meerdere lagen. In elkaar vinden we de behoefte om ons leven een andere wending te geven. Coen combineert dit met een jeugdroom om de wereld rond te reizen. Voor mij had die verandering zich ook op andere manieren kunnen manifesteren. Reizen is de manier die ik in de schoot geworpen kreeg, en die goed voelt. Dus gaan we ervoor, de wijde wereld in.

HOE?

Leuk bedacht natuurlijk, de wereld rondtrekken, maar hoe doe je dat eigenlijk? Avond na avond lees ik reisblogs. Hoe gefascineerd ik ook raak door de verhalen, een vervelend gevoel blijft terugkomen, namelijk dat een wereldreis neerkomt op het je verplaatsen van stad naar stad en van hotel naar hotel. Daar krijg ik het benauwd van.

De gedachte aan reizen roept een gevoel van vrijheid op, romantische avonden onder een sterrenhemel, de tent opzetten in een ruig gebergte of op een afgelegen strand met palmbomen, vlees op de barbecue en wijn uit een plastic beker bij een knapperend kampvuur.

Ik hou van kamperen, zeilen en wandelen, activiteiten die mij verbinden met de natuur en het universum. Elke nacht doorbrengen in een hotel in een stad strookt niet met dat beeld. Integendeel, de wereld rondhuppelen in bussen en vliegtuigen klinkt afschuwelijk.

Heb ik te snel ja gezegd?

De herfst heeft z'n intrede gedaan met een donkergrijze wolkenhemel die zware windstoten en slagregens uitspuugt. We schuiven de bank voor de open haard en staren in de vlammen, nippend aan een glas wijn, mijn voeten in Coens schoot. Ik vertel hem van mijn twijfels.

“Eerlijk gezegd, als ik deze reis alleen zou maken, zou ik de motor pakken zodat ik inderdaad kan stoppen en kamperen waar en wanneer ik wil.”

Ik had het niet bedacht, met de motor op pad, en denk er even over na.

“Ja, ik snap wat je bedoelt en dat is precies waar ik het over heb. Maar ik zie ons niet samen op een motor de wereld rondtoeren. Voor een dag of weekend vind ik het leuk hoor, achterop de motor, maar zo’n lange reis zie ik niet zitten. Wat als er iets gebeurt? Ik kan dat monsterding niet besturen en ik heb geen behoefte om een eigen motor te rijden.”

We zwijgen en luisteren naar het knapperende vuur.

“En een auto? Zou een auto ons die vrijheid niet geven?”

Ik begin te lachen. “Ja, vast. Een auto. Wie rijdt er nou met een auto naar Azië?”

We laten het idee bezinken. Rijden en kamperen waar en wanneer we willen? Wat een subliem idee. Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht. “Waarom niet. Laten we met de auto gaan!”

GEVONDEN!

Na de euforie komt de realiteit. We hebben geen idee wanneer we kunnen vertrekken. Ik moet mijn huis verkocht hebben voordat ik mijn baan kan opzeggen. De huizenmarkt is dalende en ik heb geen makkelijk verkoopbaar huis. Mijn huis is een molensteen geworden. Misschien moeten we twee jaar wachten, of langer. De gedachte is ondraaglijk, dus praten we er niet over.

In januari, vier maanden na die dag in de sauna, valt alles op z’n plek. Coen belt: “Op internet staat een auto te koop, in Duitsland. Een oude Land Cruiser, voor 5700 euro en volgens de eigenaar in goede staat!”

Twee weken later bel ik Coen. “Ik heb mijn huis verkocht! Op 31 mei overhandig ik de sleutels. Nu hebben we onze vertrekkdatum!”

In diezelfde weken vindt Coen een fijn huis voor zijn twee katten en ik voor mijn twee honden. We kunnen ons geluk niet op. De reis gaat echt gebeuren.

Coen is direct gecharmeerd van de Land Cruiser. Ik heb geen benul van auto’s maar kleur is belangrijk in mijn leven en ik wil geen zwarte, grijze, of witte auto. We staren naar de foto op de website. De auto is geel.

Hoe weten we of dit het juiste voertuig voor ons is? We vragen vriend Edwin om hulp. Die weet van veel van diesels. Coens kennis is beperkt tot benzineauto's en kennelijk is dat een fundamenteel verschil. Bovendien kan Edwin met een objectievere blik kijken. Met z'n drieën tijken we naar Duitsland.

“Kijk, daar staat ‘ie!” roept Edwin.

Op de oprit staat een gele bak. Vies en oud als ‘ie is, hij straalt trots uit, maar ook eenzaamheid en kilte, als een huis dat te lang leeg heeft gestaan.

Dit is ‘m!

Ik had van voren niet kunnen omschrijven met wat voor auto ik de wereld zou willen rondrijden, maar deze Land Cruiser voldoet aan een onuitgesproken beeld van ons huis op wielen.

“Dat ziet er goed uit,” zegt Coen aarzelend.

We hadden afgesproken rationeel te blijven en goed na te denken over deze aankoop. Maar de uitdrukking op zijn gezicht spreekt boekdelen. Ook hij is verkocht.

Edwin kijkt ons sceptisch aan: “Neem me niet kwalijk, maar moeten we niet eerst controleren of de motor het doet?”

Edwin doet wat we hem gevraagd hebben. Hij kijkt, bekritiseert en rationaliseert. De Land Cruiser zit vol roest en het interieur is vochtig, veroorzaakt door lekkage. De banden zijn versleten, de lichten doen het niet en er zit een gat in het ruitenwischerreservoir. Het stuur heeft speling en de auto heeft een stijvere vering nodig. We luisteren beleefd naar alle bezwaren, maar het heeft geen zin. Deze Land Cruiser is voor ons. Andreas, de verkoper, start de Land Cruiser met koude motor. Het geluid is perfect, ook in mijn lekenoren maar ik ben natuurlijk bevooroordeeld. Een proefrit overtuigt Edwin. De mannen onderhandelen en die middag zijn we de trotse bezitters van een Toyota Land Cruiser BJ45¹. We hebben vier maanden om ‘m voor de reis op te knappen.

VOORBEREIDINGEN

Met de hulp van familie, vrienden en burens verandert de roestbak in een fijn huis. De Land Cruiser heeft technische verbeteringen nodig. Bij Wheels Unlimited mag Coen zelf aan de Land Cruiser klussen, zo leert

hij de auto kennen. Eigenaar Rocco geeft instructies of een helpende hand waar nodig. Op eBay scoren we tweedehands spullen zoals verstralers en mistlampen, een luchthoorn en een koelkast. In een dumpstore vinden we een tweedehands Coleman brander en jerrycans. We kopen een nieuwe daktent en comfortabele campingstoelen. Met een kennis bouwt Coen houten banken in de auto om spullen in op te bergen en om op te slapen. Hij ontwerpt stickers voor op de auto: een wereldkaart voor op de deuren en een donkerbruine rand bovenlangs de carrosserie met daarop logo's als dankjewel aan mensen die ons zo fijn helpen.

Volgens Andreas is de Land Cruiser gebruikt als trekpaard in de haven van Hamburg om boten uit het water te halen. Daarna heeft 'ie drie jaar stilgestaan terwijl roest z'n weg vond door de carrosserie.

We trekken de voering van het plafond omdat het op diverse punten lekt. Vol enthousiasme beginnen we het dak eraf te halen om de gaten goed te dichten. De meeste bouten zijn verroest en breken af bij het losdraaien. We proberen het dak met de hi-lift jack eraf te duwen maar dat zit met Duitse Gründligkeit aan de carrosserie vastgelijmd. Het wordt te ingewikkeld en dus vullen we de lekpunten met kit. Het is het begin van onze Land Cruiser EHBO-does: kit, ducttape en klittenband. Die lossen alle problemen op, in elk geval tijdelijk.

Ineens vliegt de tijd voorbij en is het 30 mei. Mijn huis staat vol met spullen. We zouden de auto inpakken, maar komen niet verder dan stapels in de huiskamer gelabeld 'moet-mee' of 'als-er-ruimte-is-mag-mee'. Daar liggen ze nog als mijn burens om tien uur langskomen.

"Voordat ik een borrel inschenk, willen jullie al die spullen in de keukens verdelen? Die moeten weg voordat ik morgen mijn huis overdraag." Huishoudelijke apparaten, servies, blikken eten en flessen drank staan op het aanrecht en de grond. Zonder klagen kiezen ze spullen uit die ze niet nodig hebben en twintig minuten later is de keuken leeg. We schenken borrels in en praten tot in de nacht, herinneringen ophalend aan de mooie momenten die we hebben gedeeld. Een laatste nacht in fijn gezelschap, zoals zo vaak in de afgelopen vijf jaar. Mijn burens waren een fundamenteel onderdeel van mijn leven in dit dorp waar ik, ondanks de harde levenslessen, gelukkig ben geweest.

HET VERTREK

Om zes uur kruipen we uit de daktent, waar we al een week in slapen omdat ik mijn bed heb verkocht. Adrenaline giert door mijn lijf. Er is zoveel te doen. Te veel. Buren helpen met schoonmaken, inladen en het laatste laswerk. Coen rijdt nogmaals naar de vuilnisbelt en een vriend haalt zijn motor op. De verkoop is een last van Coens schouders en het vult ons reisbudget flink aan. Om vijf voor elf rijden de nieuwe eigenaren van mijn huis de oprit op en ontdek ik dat de koelkast nog vol ligt.

Koffie drinken, koelkast leeghalen, sleutels overdragen en afscheid nemen. Coen start de motor. Ik sta met buren te kletsen en zie hem vanuit mijn ooghoek rijden.

“Pas op! Je moet een grotere bocht maken,” schreeuw ik en houd mijn adem in.

De Land Cruiser helt over. Iedereen zwijgt en kijkt. Om vanaf de tuin op de oprit te komen, moet Coen van een talud afrijden en tegelijkertijd een hoek van negentig graden om een populier maken om te voorkomen dat hij tegen het prikkeldraad van de buurman rijdt. Er is weinig manoeuvreerruimte. De auto klapt van links naar rechts. We hebben alle bagage in de auto gegooid zonder aan balans te denken. Kan hij kiepen? Dankzij een eendaagse off-road cursus weten we dat de auto meer kan dan we denken maar toch schrikken we ons een hoedje. Coen rijdt achteruit en zoekt een ander punt. Met geduld en vastberadenheid zet hij de auto op de oprit. We halen opgelucht adem.

Nog een keer zwaaien en we zijn uit het zicht. We zijn begonnen aan onze reis. Het mooiste is hoe natuurlijk het aanvoelt. We vertrekken met een gemak dat niet goed is uit te leggen. We laten alles achter wat we kennen, onze families, vrienden, huizen en banen. We weten niet eens of we het samen gaan redden. Het maakt niet uit. Het voelt goed. Het is goed.

We hebben ook veel te leren, vooral over elkaar.

“Laat mij maar eens rijden,” stel ik voor. Ik heb nauwelijks achter het stuur van deze auto gezeten.

“Tuurlijk. Heb je je sleutels bij de hand?”

“Ik? Ik heb geen sleutels.”

Coen kijkt me wantrouwend aan. “Hoe bedoel je? Ik heb je de reserve-set gegeven op de dag dat we de Land Cruiser kochten.”

“Oh ja? Ik geloof je, maar ik heb ze niet.”

“Hoe kun je die nou niet hebben?” Coen is stomverbaasd. Hij kent mijn ietwat korte geheugen nog niet.

“Nou ja, shit happens. We laten wel nieuwe maken in Maastricht,” zeg ik argeloos.

Er komt een vage herinnering boven aan het uitzoeken van een doos sleutels. Welke ik niet herkende, heb ik weggegooid. Waarom zou je die bewaren? Ik vermoed dat de reservesleutels op de vuilnisbelt zijn beland. Gezien Coens verandering in stemming lijkt het me verstandig om deze herinnering niet met hem te delen. Dat gebeurt pas jaren later, als hij de eerste opzet van mijn boek leest.

OP PAD

Onder een knalblauwe lucht rijden we Nederland uit. Warme stralen schijnen door de open ramen en verbranden onze armen. De zomer is begonnen. De Land Cruiser ronkt tevreden en onze gezichten stralen.

“We zijn onderweg!” roep ik opgetogen, nog steeds verwonderd dat ons avontuur echt is begonnen.

Onze Land Cruiser is zo hoog dat ik over de voertuigen voor ons heen kan kijken. In de verte zie ik het glooiende landschap van onze zuiderburen. Zo hoog zitten, geeft het gevoel alles onder controle te hebben, en het geeft een duidelijk gevoel van richting. Het maakt niet uit dat we niet precies weten hoe we gaan rijden. Meer dan een taal- en reisgids voor Griekenland hebben we nog niet. We rijden in een paar dagen het dure Europa uit en in Venetië pakken we een veerboot naar Griekenland. Vandaar rijden we naar Turkije. Maar dan? Het idee is om zo ver naar het oosten te rijden als op het continent mogelijk is. Op de kaart is dat Vietnam, of China. Maar kunnen we daar komen? We hebben geen flauw idee.

Dit was het eerste hoofdstuk van

Van Het Pad Af

Wil je 370 pagina's genieten van
bijzondere ontmoetingen, rijke culturen
en spannende avonturen?

Bestel dan nu het boek:

landcruisingadventure.com/vanhetpadaf